2. Begrebet foranstaltninger med tilsvarende virkning, således som dette finder anvendelse på import af produkter, som er omfattet af forordningerne nr. 120/67 og nr. 827/68, og som har oprindelse i tredjelande, skal fortolkes på samme måde som det begreb, der gælder i samhandelen mellem medlemsstaterne.

I de forenede sager 206, 207, 209 og 210/80

angående en anmodning, som Tribunale civile di Roma, første afdeling, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

— ORLANDI ITALO E FIGLIO

mod

MINISTERO DEL COMMERCIO CON L'ESTERO

(sag 206/80),

— SPA CARAPELLI

mod

MINISTERO DEL COMMERCIO CON L'ESTERO

(sag 207/80),

— S.N.C. ENRICO E LUIGI SAQUELLA

mod

MINISTERO DEL COMMERCIO CON L'ESTERO

(sag 209/80),

— SPA DE FRANCESCHI

mod

MINISTERO DEL COMMERCIO CON L'ESTERO

(sag 210/80),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artiklerne 7, 9, 10, 13, 30, 36 og 106 i traktaten og af artiklerne 21, 13, 15 og 18 i Rådets forordning nr. 120/67 af 13. juni 1967 om den fælles markedsordning for korn (EFT 1967, s. 29),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene G. Bosco, A. Touffait og O. Due, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros og F. Grévisse,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

De faktiske omstændigheder i hovedsagerne kan sammenfattes som følger:

De fire italienske selskaber, der optræder som sagsøgere i hovedsagen, har indført varer fra enten tredjelande eller fra en anden medlemsstat.

Det drejer sig i sagerne 206 og 207/80 om varer fra tredjelande, nemlig om henholdsvis johannesbrød fra Cypern og majs fra Argentina, og i sagerne 209 og 210/80 om varer, der allerede har været i fri omsætning i andre medlemsstater, henholdsvis kaffe fra Nederlandene og bomuldsmel fra Forbundsrepublikken Tyskland.

Af artikel 1 i den italienske lov nr. 1126 af 20. juli 1952 om supplerende valutaregler og regler om udenrigshandel fremgår, at forudbetaling af varer til import er betinget af, at importøren stiller en sikkerhed på 5 % af betalingens beløb over for ufficio italiano dei cambi (italiensk valutacentral), samt at denne sikkerhed kan stilles i form af bankgaranti. Tilbagebetalingen af sikkerheden eller frigivelse af bankgarantien sker efter fremlæggelse af dokumentation for, at varerne er indført inden for de i de gældende bestemmelser fastsatte frister.

Såfremt det ikke dokumenteres, at indførsel er sket inden for fristerne — på 30 dage fra forudbetalingens dato, jf. D. L. (lovdekret) af 20. januar 1973, offentliggjort i Gazzetta Ufficiale nr. 19 af 23. januar 1973 — træffer Ministero del Commercio con l'Estero afgørelse

om fuldstændig eller delvis inddragelse af sikkerheden, medmindre importøren kan godtgøre, at fristernes overskridelse skyldes forhold, der ikke kan tilregnes ham.

De fire sagsøgere i hovedsagen har alle anmodet om og opnået bankgaranti for et beløb svarende til den sikkerhed, der var nødvendig for at kunne gennemføre forudbetalingen af de varer, de agtede at indføre til Italien. De har sidenhen hver især foretaget anmeldelse om indførsel — for alle eller for en del af de indførte partier — efter udløbet af den i de italienske regler fastsatte frist på 30 dage, der imidlertid ikke var udløbet på tidspunktet for varernes ankomst til italiensk område, og har herved anført forskellige grunde, såsom f.eks. manglende oplagsplads hos toldvæsenet (sagerne 207 og 210/80) eller nødvendigheden af at erstatte et parti indonesisk kaffe med et andet parti fra Nederlandene (sag 209/80).

Ministero del Commercio con l'Estero traf i hvert enkelt tilfælde afgørelse om inddragelse af en sikkerhed tilsvarende de varemængder, der var anmeldt til indførsel efter den nævnte 30 dages frist.

Sagsøgerne i hovedsagen har herefter sagsøgt ministeriet ved Tribunale civile di Roma og har herved påstået det dømt til at tilbagebetale sikkerheden samt til at frigive bankgarantierne. De har til støtte for denne påstand anført, at afgørelsen om inddragelse af sikkerheden er ulovlig, idet de gældende fristregler strider mod forfatningens artikel 23 og fællesskabsretten, og ellers — selv om de altså anses for retmæssige — er blevet urigtigt anvendt, idet det for fristen afgørende tidspunkt må være tidspunktet for varernes ankomst til det nationale toldområde og ikke fortoldningstidspunktet.

Tribunale civile di Roma udtaler i sine grunde, at regler som de omhandlede skal modvirke valutaspekulation og strider ikke mod fællesskabsretten; Tribunale er imidlertid i tvivl om den rigtige fortolkning af udtrykket »indførsel«: skal det forstås som tidspunktet for varernes ankomst til italiensk toldområde — som fastslået af Corte d'Appello di Roma i dom nr. 1414 af 20. marts - 14. maj 1979 i sagen SpA Matarrese mod Ministero del Commercio con l'Estero — eller som fortoldningstidspunktet — som fastslået af Corte Suprema di Cassazione i dom nr. 2223 af 25. december 1979 - 14. april 1980 —?

Det bliver følgelig efter Tribunale's opfattelse et spørgsmål, »om det i henhold til fællesskabsrettens regler om frie varebevægelser er lovligt at inddrage sikkerheden alene med den begrundelse, at varen ikke er fortoldet inden for den fastsatte frist, når den dog inden dennes udløb er oplagt på toldoplag«.

Tribunale finder, at dette spørgsmål er aktuelt både ved indførsel fra tredjelande og ved indførsel fra andre medlemsstater.

Tribunale civile di Roma når på baggrund af en meget udførlig begrundelse til det resultat, at disse sager rejser en lang række spørgsmål vedrørende fællesskabsretten:

— den fortolkning, Ministero del Commercio con l'Estero giver de italienske regler, påvirker handelen inden for Fællesskabet og fører således til forskelsbehandling til skade for de italienske importører;

— den nævnte fortolkning giver anledning til en forhøjelse af den samlede

pris som følge af fortabelsen af sikkerheden, hvilket udgør enten en foranstaltning med tilsvarende virkning som en indførselsrestriktion eller en afgift med tilsvarende virkning som told;

— den betyder endvidere en forringelse af de italienske importørers stilling, når der er tale om indførsel af varer, der er omfattet af importafgiftsordningen (sag 207/80);

— der bliver endelig for så vidt angår indførsler fra andre medlemsstater tale om overtrædelse af traktatens artikel 106 om frihed for betalinger, som vedrører udveksling af varer.

Tribunale civile di Roma, første afdeling, har på beggrund af alle de spørgsmål, der hermed er opstået, besluttet at udsætte sagens afgørelse og at forelægge Domstolen de to følgende spørgsmål:

1. »Er den i Italien gældende ordning som fastlagt ved lov nr. 1126 af 20. juli 1952, artiklerne 1, 3 og 4, ved lovdekret nr. 476 af 6. juni 1956, som ændret ved lov nr. 786 af 25. juli 1956, artikel 2, samt ved ministerialdekret af 20. januar 1973, artikel 2, forenelig med fællesskabsretten, jf. herved navnlig traktatens artikler 7, 30/36 og 106, samt artikel 21 i forordning nr. 120/67/EØF af 13. juni 1967, hvorefter medlemsstaterne er forpligtet til at tillade betalinger, som vedrører udveksling af varer, for hvilke fri bevægelighed er gennemført, i valutaen i den medlemsstat, hvor fordringshaveren bor, jf. endvidere artiklerne 9, 10, 13, 30/36 om frie varebevægelser i Fællesskabet? Skal denne ordning ikke i kraft af de hindringer, den lægger i vejen for den italienske importørs valg af det mest fordelagtige tidspunkt for fortoldning, anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som told, når ordningens regler fortolkes således, at myndighederne under henvisning til tidspunktet for varernes fortoldning og ikke for ankomsten til det nationale område kan inddrage den sikkerhed, der med henblik på erhvervelse af den valuta, som kræves til forudbetaling på grundlag af dokumenter, skal stilles af dem, der til Italien indfører varer, som er i fri omsætning i Fællesskabet, også selv om fristen for fortoldning i forhold til valutaudbetalingen er særdeles kort?

2. Er den i Italien gældende ordning som fastlagt ved lov nr. 1126 af 20. juli 1952, artiklerne 1, 3 og 4, ved lovdekret nr. 476 af 6. juni 1956 som ændret ved lov nr. 786 af 25. juli 1956, artikel 2, samt ved ministerialdekret af 20. januar 1973, artikel 2, foreneligt med fællesskabsretten, jf. herved navnlig traktatens artikler 7, 9, 10, 13 og 30/36 om frie varebevægelser samt artiklerne 13, 15 og 18 i forordning nr. 120/67/EØF af 13. juni 1967 med senere ændringer om den fælles markedsordning for korn og om importafgiftsordningen? Skal denne ordning ikke i kraft af de hindringer, den lægger i vejen for den

italienske importørs valg af det også i relation til Fællesskabets importafgiftsordning gunstigste tidspunkt for fortoldning anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion eller for en afgift med tilsvarende virkning som told, når ordningens regler fortolkes således, at myndighederne under henvisning til tidspunktet for varernes fortoldning og ikke for ankomsten til det nationale område kan inddrage den sikkerhed, der med henblik på erhvervelse af den valuta, som kræves til forudbetaling på grundlag af dokumenter, skal stilles af dem, der til Italien indfører varer, herunder landbrugsprodukter, omfattet af importafgiftsordningen, også selv om fristen for fortoldning i forhold til valutaudbetalingen er særdeles kort?«

De fire forelæggelseskendelser blev registreret på Domstolens justitskontor den 23. oktober 1980.

Domstolen har ved kendelse af 17. december 1980 besluttet at forene de fire sager med henblik på retsforhandlingerne og dommen.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af sagsøgerne i hovedsagen, ved advokat Nicola Catalano, af den italienske regering, ved Ennio Viola, avvocato delle Stato, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Rolf Wägenbaur, juridisk konsulent i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som befuldmægtiget, bistået af Giuliano Marenco fra den juridiske tjeneste.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg indgivet i medfør af artikel 20 i statutten for Domstolen

A — Indlæg fra sagsøgerne i hovedsagen

Sagsøgerne i hovedsagen har forud for deres gennemgang af spørgsmålene fra Tribunale di Roma anført, at disse spørgsmål også har haft relevans i andre tvister, som ved Corte d'Appello di Roma og Corte Suprema di Cassazione er blevet afgjort forskelligt.

Sagsøgerne i hovedsagen har i den forbindelse ytret deres store bekymring i anledning af, at Tribunale civile di Roma havde afvist at forelægge spørgsmålet for Domstolen med den begrundelse, at det ikke var relevant — hvilket var blevet meddelt Kommissionen for de europæiske Fællesskaber — og især i anledning af, at første afdeling ved Corte Suprema di Cassazione også har afvist en forelæggelse for Domstolen med den begrundelse, at der i den foreliggende sag ikke fandtes »et egentligt lovmæssigt grundlag, der gør det muligt at finde frem til et fortolkningsspørgsmål, som skal forelægges De europæiske Fællesskabers Domstol. Der skal jo herved henses til den klare sondring, der gøres mellem fortolkning og anvendelse af Fælles-

skabsretten«; de regler, der i den foreliggende for Corte die Cassazione indbragte sag var blevet påberåbt, har således ifølge denne Domstol »ikke givet anledning til nogen tvivl med hensyn til fortolkningen, hvorfor der alene bliver tale om at løse et spørgsmål om de (tidligere) internretlige reglers forenelighed med fællesskabsretten, hvilket ikke berører fortolkningen af denne ret men dens anvendelse«.

Sagsøgerne i hovedsagen har forud for undersøgelsen af spørgsmålene fra den forelæggende ret givet udtryk for den opfattelse, at det er Corte suprema's »rimelige praksis« der skal anvendes for så vidt angår fortolkningen af udtrykket »indførsel«, navnlig som denne kommer til udtryk i en dom af 10. marts 1971, nr. 674 i Giust. Civ. 1971, I, 1096, hvori det fastslås, at »når en lovbestemmelse kan fortolkes på flere forskellige måder og ifølge én fortolkning får en betydning, der strider mod forfatningen, er den herved opståede usikkerhed kun tilsyneladende og må fjernes, således at problemet løses ved en fortolkning af bestemmelsen i overensstemmelse med forfatningen og forfatningslovene«. Denne praksis skal anvendes, når der er tale om forholdet mellem national ret og fællesskabsret, idet sidstnævnte skal gives forrang for national ret på samme måde som forfatningens regler i den interne retsorden gives forrang for almindelig lov.

De italienske lovbestemmelser kan ifølge sagsøgerne i hovedsagen ikke anses for uforenelige med nogen bestemmelse i fællesskabsretten, i det omfang »indførsel« tillægges betydningen: de indførte varers ankomst til nationalt toldområde; forstås derimod »indførsel« som varernes fortoldning, kan det ikke bestrides, at den omhandlede italienske bestemmelse er uforenelig med de grundlæggende fællesskabsretlige principper.

Sagsøgerne i hovedsagen har erkendt, at Domstolen ikke er kompetent med hensyn til fortolkningen af national ret, men finder det dog hensigtsmæssigt, at Domstolen kender de mulige fortolkninger af nationale regler, der hævdes at være uforenelige med fællesskabsrettens bestemmelser, og herved bliver bedre i stand til at præcisere de påberåbte fællesskabsretlige bestemmelsers rækkevidde.

Sagsøgerne i hovedsagen er efter disse indledende bemærkninger gået over til at undersøge de to spørgsmål, den forelæggende domstol har stillet, og har herved præciseret, at konflikten mellem de italienske regler og fællesskabsreglerne viser sig både i tilfælde af indførsel fra andre medlemsstater og i tilfælde af indførsel fra tredjelande, og at denne konflikt »skal undersøges såvel på baggrund af forbudet mod kvantitative restriktioner og mod foranstaltninger med tilsvarende virkning som på baggrund af forbudet mod at opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told«.

Det første spørgsmål

Sagsøgerne i hovedsagen har særligt villet fremhæve, at den forelæggende ret hverken har anmodet domstolen om en fortolkning af nationale regler eller om en udtalelse vedrørende den mulige uoverensstemmelse mellem nationale og fællesskabsretlige regler, men derimod blot har stillet Domstolen nogle fortolkningsspørgsmål, i lyset af hvilke den selv kan anvende eller undlade at anvende de nationale regler.

Sagsøgerne i hovedsagen mener kun at have lidet at tilføje til forelæggelseskendelsernes udførlige, nøjagtige og objektive begrundelse og har i øvrigt fremhævet først og fremmest de tre følgende punkter:

— der kan for det første ikke herske nogen tvivl om, at indførslerne hæmmes, såfremt enhver forsinkelse med fortoldning sanktioneres med inddragelse af sikkerheden, og dette må så meget mere gælde som det for de i det foreliggende tilfælde omhandlede valutariske målsætninger ville være tilstrækkeligt at sikre sig, at den transaktion, med henblik på hvilken der er givet tilladelse til erhvervelse af fremmed valuta, hverken er fiktiv eller kunstigt forsinket; virkningerne heraf svarer ganske givet til virkningerne af kvantitative handelsrestriktioner ifølge den praksis, Domstolen har udviklet herom;

— det kan for det andet ikke bestrides, at den i traktatens artikel 106 fastlagte ubetingede forpligtelse er overtrådt, idet der for frigivelsen af valutaen gælder en regel, hvorefter et beløb svarende til 5 % af sikkerheden inddrages ved forsinkelse ikke med den forretning, med henblik på hvilken valutaen er blevet frigivet, men med de allerede indførte varers fortoldning;

— for det tredje er det i det omfang, forsinkelsen ikke med indførslen men med fortoldningen medfører en prisforhøjelse på 5 % for indførte varer i fri omsætning i fællesmarkedet, vanskeligt at bestride, at dette resultat konkret er udtryk for en afgift med tilsvarende virkning som told og udgør en forskelsbehandling i strid med den grundlæggende bestemmelse i EØF-traktatens artikel 7.

De andet spørgsmål

Sagsøgerne i hovedsagen mener ikke, at det med den præcise og udførlige analyse af problemet, der findes i forelæggelseskendelserne, er nødvendigt at fremsætte nogen særlig kommentar og endnu mindre at foretage omskrivninger af det. De nøjes med at give en illustration af den forelæggende domstols synspunkt ved hjælp af et konkret eksempel, som selskabet Carapelli har været ude for.

Sagsøgerne i hovedsagen har afslutningsvis anmodet Domstolen om en klarlæggelse og en præcisering af de påberåbte fællesskabsretlige bestemmelsers rækkevidde i relation til såvel indførsel fra Fællesskabets medlemsstater af varer, der er i fri omsætning i fællesmarkedet, som til indførsel fra tredjelande, således at den forelæggende domstol bliver i stand til at fastslå, om disse bestemmelser er forenelige med de nationale regler i artiklerne 1, 3 og 4 i lov nr. 1126 af 20. juli 1959, og i artikel 2 i D. L. (lovdekret) nr. 476 af 6. juni 1956; og sagsøgerne i hovedsagen ønsker navnlig en afgørelse af, om de nævnte nationale regler (i det ene eller det andet tilfælde eller i begge) kan virke på samme måde som en foranstaltning med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner og afgifter med tilsvarende virkning som told eller i al fald svække virkningen af de derom gældende fællesskabsretlinge regler; sagsøgerne i hovedsagen ønsker endelig, en nærmere angivelse fra Domstolens side — hvis den da finder en sådan angivelse hensigtsmæssig — af, om de nationale regler og de fællesskabsretlige regler er uforenelige efter den fortolkning, der gives de førstnævnte, og i særdeleshed af, hvor-

ledes det i disse regler indeholdte udtryk »indførsel« skal forstås.

B — Den italienske regerings indlæg

Den italienske regering har indledningsvis henvist til den nationale ordning, de fire hovedsager drejer sig om, og fremhæver, at den internationale handel i kraft af det særlige i enhver henseende ufrie og ukontrollerede valutasystem er undergivet en såvel handelsmæssig som valutarisk regulering. For så vidt angår denne sidste, altså ved vareindkøb i udlandet, har fristen for gennemførelse af importforretninger overvejende eller udelukkende valutarisk karakter. Heraf følger, at fristen for hver enkelt indførsel er tilstrækkelig for statens interesse i at de fastsatte valutabeløb udelukkende anvendes til de forretninger, som de er bevilget til, og fristen virker dermed som et middel til at undgå at valutaen i kraft af tidsforholdet (såfremt der ikke var fastsat en frist) bliver anvendt til en spekulation, der ikke har noget med betaling af indførte varer at gøre. Den italienske lovgiver har med denne ordning bestemt, at forskriftsmæssig opfyldelse af importforpligtelsen inden for den fastsatte frist udgør gyldigt bevis for den forskriftsmæssige opfyldelse af pligten til at anvende den bevilgede valuta udelukkende efter det fastsatte formål.

Det første spørgsmål

1. Den italienske regering har indledningsvis gjort gældende, at Domstolen ikke er kompetent til i en besvarelse af en præjudiciel anmodning at tage stilling til, om de italienske regler er forenelige med fællesskabsretlige bestemmelser. Det er den så meget mindre, som den i kraft af de af Tribunale di Roma i tvisterne i hovedsagen formulerede spørgsmål kommer til at tage stilling til internretlige bestemmelser, mens Tribunale kommer til direkte at anvende Domstolens dom på et bestemt tilfælde.

2. For så vidt som det ved Tribunale's spørgsmål skal afgøres, om de omhandlede italienske foranstaltninger udgør en forskelsbehandling på grundlag af nationalitet samt en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion eller en afgift med tilsvarende virkning som told, kan der ifølge den italienske regering kun blive tale om et benægtende svar.

2.1. Den italienske regering henviser til EØF-traktatens artikel 104, hvorefter »hver medlemsstat fører en sådan økonomisk politik, som er nødvendig for at sikre ligevægten på dens globale betalingsbalance og for at opretholde tilliden til dens valuta«, og gør herved gældende, at de omtvistede foranstaltninger intet har at gøre med de i spørgsmålene nævnte fællesskabsretlige bestemmelser, idet de ene og alene har hensyn til valutapolitikken. Kravet om sikkerhedsstillelse samt fastsættelsen af en frist, inden for hvilken de varer, der er erhvervet for valuta, som staten har bevilget, og som er forudbetalt før tidspunktet for indførslen, skal gøres til genstand for en række indførselsformaliteter, tjener til at undgå uligevægt på betalingsbalancen, idet det uden sådanne foranstaltninger ville være muligt at spekulere mod den italienske lire.

Den frist, der er tale om, er blevet begrænset på den mest hensigtsmæssige måde, således at den kun omfatter det

tidsrum, der kræves til varens indførsel, og dens udløb ved indførslen og ikke ved varernes ankomst til italiensk toldområde begrundes med den enkle omstændighed, at valutaen bevilges med henblik på varernes indførsel.

De erhvervsdrivende ville uden en sådan sammenhæng have mulighed for at sende varerne til en anden stat uden forudgående opfyldelse af indførselsformaliteterne, og altså uden at være forpligtet til at opfylde nogen eksportformalitet, og ville på denne måde kunne undgå den valutakontrol, der føres med disse transaktioner. En sådan mulighed ville bringe betalingsbalancen alvorlig i fare, idet valutaen ville være brugt, uden at der faktisk var sket nogen indførsel af varer til Italien.

2.2. Ej heller forbudet mod forskelsbehandling i EØF-traktatens artikel 7 er ifølge den italienske regering overtrådt med de omhandlede foranstaltninger, navnlig fordi disse ikke er omfattet af traktaten, da der jo ikke findes nogen fællesskabsretlig bestemmelse, der regulerer Det europæiske økonomiske Fællesskabs medlemsstaters borgeres besiddelse af valuta på en anden måde end den, der gælder ifølge den italienske stats ordning.

Selv om det anerkendes, at de omtvistede foranstaltninger faktisk finder anvendelse på et af traktaten omfattet område kan der ikke være tale om forskelsbehandling idet D. L. (lovdekret) nr. 476 af 6. juni 1956 omfatter »andre landes statsborgere samt personer uden statsborgerskab, der bor på republikkens område for så vidt angår den dér af dem drevne erhvervsvirksomhed« og indeholder samme regel om dem som om juridiske personer; der er altså ganske klart tale om fuldstændig lige behandling.

Efter den forelæggende rets opfattelse skulle der endvidere kunne blive tale om forskelsbehandling derved, at den italienske importør har en ringere stilling end importører af samme vare til andre medlemsstater samt — alene for så vidt angår sag 207/80, når henses til den ved forordning nr. 120/67 fastlagte ordning om afgifter for Fællesskabet — derved, at den italienske importør ikke kan udsætte indførslen til den dag, hvor fællesskabsafgiften får mindre indvirkning på prisen.

Det er den italienske regerings opfattelse, at disse to spørgsmål skal besvares benægtende. Den italienske regering har specielt om forskelsbehandlingen i forhold til importørerne af varer til andre medlemsstater gjort gældende, at denne forskelsbehandling kun kan vurderes på baggrund af en omstændighed, der indtræder på det nationale område, og ikke på baggrund af den situation, der foreligger i en anden medlemsstat, idet det modsatte ville betyde, at en medlemsstats retsorden i negativ retning underordnes retsordenen i de andre medlemsstater.

Men det kan på baggrund af samtlige bestemmelser i traktaten og navnlig dennes artikel 3 hævdes, at enhver medlemsstat har frihed til at have den retsorden, den ønsker, med som eneste begrænsning en forpligtelse til at undgå en eventuel konflikt med fælleskabsretten; den italienske regering gør i den forbindelse gældende, at de omtvistede bestemmelser ikke giver anledning til nogen forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.

2.3. Selv om bestemmelsen i artikel 104 viser sig meningsløst utilstrækkelig for så vidt angår en udelukkelse af spørgsmålets henførelse til anvendelsesområdet for

artiklerne 30 og 13 i traktaten, så skal denne udelukkelse ske i medfør af artikel 36.

Denne artikel tillader nemlig, at foranstaltninger stiller sig hindrende i vejen for frie varebevægelser, når disse foranstaltninger kan begrundes navnlig med ordre public og hverken udgør et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne. Ordre public-begrebet indeholder en henvisning til statens grundlæggende interesser som fastslået af Domstolen i dom af 23. november 1978 (anklagemyndigheden mod Thompson, sag 7/78, Sml., s. 2247).

De omtvistede nationale bestemmelser er derfor selv i så fald begrundet i kravet om at sikre den offentlige orden, idet disse foranstaltninger, der har valutarisk karakter, må antages at vedrøre den italienske stats grundlæggende interesser. Ordningen udgør desuden hverken et middel til vilkårlig forskelsbehandling — den omfatter jo alle indførsler — eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne — for den er jo ikke møntet på selve den omstændighed, at der indføres, men på den fra denne forskellige omstændighed, at forpligtelsen til at indføre inden for en bestemt frist ikke opfyldes på lovlig måde —; ordningen er tværtimod nødvendig og passende for gennemførelsen af det tilstræbte mål.

Dette betyder altså, at de omtvistede nationale bestemmelser ikke blot ikke udgør en kvantitativ restriktion for de frie varebevægelser, de udgør ej heller en foranstaltning med tilsvarende virkning. Selv om de imod forventning kunne give anledning til kvantitative restriktioner for samhandelen, ville de dog ikke stride imod traktatens artikel 30, for det første fordi de finder anvendelse på et område, der er forskelligt fra området for varehandelen mellem medlemsstaterne, for det andet fordi de ikke går videre end nødvendigt og passende for gennemførelsen af den målsætning, som bestemmelsen sigter imod; denne målsætning er beskyttelsen af statens interesse i ligevægt på betalingsbalancen, og den kan ikke gennemføres uden en eller anden foranstaltning på linje med den omtvistede.

2.4. Den italienske regering har endvidere gjort gældende, at de omtvistede italienske bestemmelser ikke strider mod artikel 106 i EØF-traktaten, idet indførslerne blev betalt i US$, dvs. i en anden valuta end valutaen i den stat, hvor kreditorerne bor (den i sag 207/80 omhandlede indførsel dog undtaget).

2.5. Den italienske regering har endelig gjort gældende, at de omtvistede foranstaltninger heller ikke udgør afgifter med tilsvarende virkning som told.

Det er dens opfattelse, at spørgsmålet herom — der kun er relevant i sag 206/80 — ikke er aktuelt i den foreliggende sag, idet de omtvistede foranstaltninger ikke gælder en vare, hvorimod de udgør en sanktion for undladelsen af at opfylde en forpligtelse; de gælder altså importørens adfærd uafhængigt af importen. Den italienske lovgivning er altså indført ikke blot til sikring af indførslen af varer, men også til sikring af indførsel inden for en bestemt frist. Denne lovgivning er altså i overensstemmelse med det fællesskabsretlige krav om frie varebevægelser.

Den prisændring, som en eventuel fortabelse af sikkerheden kan give anledning til, følger altså af importørens adfærd og

kan ikke — for så vidt angår årsagssammenhængen — bringes i sammenhæng med indførslen, således som det kan ske for så vidt angår told. Der kan kun tales om afgift med tilsvarende virkning som told, såfremt den omhandlede lovgivning også fandt anvendelse i tilfælde, hvor forpligtelsen til at indføre overhovedet ikke blev opfyldt.

Det andet spørgsmål

Den italienske regering har i alt væsentligt henvist til de bemærkninger, den har fremsat vedrørende det første spørgsmål og beskæftiger sig kun nærmere med det spørgsmål, som henvisningen til Rådets forordning nr. 120/67 har givet anledning til.

Med de omtvistede bestemmelser foreligger der ifølge den italienske regering ej heller nogen overtrædelse af forordning nr. 120/67, thi valget af indførselsdatoen — men ikke af datoen for den udenlandske vares behandling efter toldformaliteterne — samt af dagen for afgiftens fastsættelse følger af den usikkerhed, der er forbundet med enhver forretningsmæssig disposition. Importøren fastlægger af denne grund selv datoen for indførslen under skyldig hensyntagen til de forpligtelser, han er indgået på på tidspunktet for bevillingen af valuta. Den omstændighed, at en på denne måde valgt dato falder sammen med en afgiftsfastsættelse, der ikke passer importøren, kan ikke medføre, at den italienske lovgivning kan mistolkes som et udtryk for en afgift med tilsvarende virkning som told. Og det kan den navnlig ikke, fordi det ikke er staten, der bestemmer valget af denne dato, der jo træffes på tidspunktet for varernes indkøb i udlandet af de ovenfor nævnte grunde.

Desuden er udsættelsen af indførslen ikke ensbetydende med, at datoen for indførslen fastsættes til den dag, der passer eksportøren bedst, idet det altid er usikkert, hvad afgifterne vil andrage i fremtiden. Denne forsinkelse af indførslen går ikke ud over Fællesskabets interesse i at beskytte medlemsstaternes kornproduktion, for så vidt som denne interesse netop sikres ved hjælp af afgiftsordningen.

C — *Indlæg fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.*

Kommissionen har undersøgt hver sag for sig, men dens argumentation er i hovedsagen faktisk den samme i de fire tilfælde, idet den anfører, at den omhandlede nationale ordning udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning. Den præciserer blot, at det i sagerne 209 og 210 om indførsler fra andre medlemsstater er traktatens bestemmelser og navnlig artikel 30, der finder anvendelse, mens det i de to andre sager, 206 og 207/80 om indførsler fra tredjelande, nemlig johannesbrød fra Cypern og majs fra Argentina, er henholdsvis Rådets forordning nr. 827/68 af 28. juni 1968 og Rådets forordning nr. 120/67 af 13. juni 1967, der finder anvendelse.

Kommissionen har efter en omtale af bestemmelserne i den omtvistede italienske lovgivning fremhævet, at denne har medført en række klager fra italienske importørers side, i anledning af hvilke Kommissionen ved skrivelse af 13. august 1980 har indledt en procedure om overtrædelse af traktaten mod Italien, en procedure, i hvilken man på tidspunktet for fremsendelsen af de præjudicielle spørgsmål var nået til fremsættelsen af en begrundet udtalelse.

1. Kommissionen har principalt gjort gældende, at den ved den italienske

lovgivning indførte bankgarantiordning udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion.

Kommissionen har bemærket, at forudbetaling er sædvanlig i international handel, og at de omtvistede regler giver erhvervsdrivende, der bor i Italien, særlige byrder, idet de ikke blot er forpligtet til at opfylde de med denne ordning forbundne formaliteter samt til at følge de procedurer, den foreskriver, men desuden også må bære den betragtelige økonomiske byrde, som en sikkerhedsstillelse eller en bankgaranti medfører, en byrde der bliver særlig tung, hvis sikkerheden inddrages efter overskridelse af den fastsatte frist. Indførsel af varer til Italien bliver i konsekvens heraf vanskeligere og mere byrdefuld end forretninger, der afvikles i andre medlemsstater, hvor disse byrder ikke findes. Den omhandlede ordning udgør altså en hindring for indførslen til Italien.

Kommissionen henviser i den forbindelse til artikel 2 i direktiv 70/50/EØF af 22. december 1969 (EFT 1970 I, s. 10), hvorefter betegnelsen foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner gælder foranstaltninger, som udgør en hindring for den import, der uden disse foranstaltninger ville have kunnet finde sted, herunder de, der gør importen mere vanskelig eller byrdefuld end afsætningen af indenlandske varer og således blandt andet dem, der »alene gør importen betinget af en sikkerhedsstillelse eller en deponering af et a conto beløb« (artikel 2, stk. 3, litra e).

Den italienske ordning udgør derfor en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion. De italienske myndigheder har ganske vist tidligere heroverfor gjort gældende, for det første at forpligtelsen til at stille den omhandlede sikkerhed følger af valutabestemmelser og ikke af regler om handel, som dem, førnævnte direktiv 70/50 begrænser sig til, og for det andet at forpligtelsen alene følger af nødvendigheden af at undgå spekulationspræget valutatransaktioner og ikke er grundet på overvejelser af protektionistisk art.

Kommissionen har herved anført, at den omtvistede foranstaltning kun er forenelig med artiklerne 30 ff. såfremt den kan anses for begrundet i medfør af artikel 36, eller såfremt den var omfattet af en bemyndigelsesbeslutning i medfør af artikel 108, stk. 3.

Kommissionen har for så vidt angår artikel 36 ikke bestridt at den omhandlede italienske ordning er en bestanddel af valutareguleringen, men den fremhæver imidlertid, at dette argument ikke er omfattet af de i artikel 36 opregnede grunde og er uantageligt, idet denne artikel som en undtagelsesbestemmelse skal fortolkes indskrænkende. I al fald findes der ifølge Kommissionen andre metoder, ved hjælp af hvilke man kan forhindre at forudbetalinger giver anledning til spekulationsforretninger og dermed til valutatab. Desuden er det i relation til direktiv 70/50 ikke korrekt at sondre mellem handels- og valutatransaktioner, idet den omstændighed, at en national foranstaltning i større eller mindre grad kan karakteriseres som valutarisk, er uden betydning for afgørelsen af, om der foreligger en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion.

Kommissionen har vedrørende muligheden for at bemyndige en stat, der er i vanskeligheder, til at træffe beskyttelsesforanstaltninger bemærket, at den ikke i medfør af artikel 108, stk. 3, har givet

den italienske regering nogen tilladelse til at fravige reglerne.

2. Kommissionen har i de to sager angående indførsler fra andre medlemsstater (209 og 210/80) taget stilling til det spørgsmål, der har med fortolkningen af traktatens artikel 106 at gøre.

Denne artikel, der bestemmer, at medlemsstaterne i det omfang, fri bevægelighed for varer er gennemført i medfør af traktaten, forpligter sig til at tillade betalinger navnlig vedrørende udvekslingen af varer, giver så at sige fællesmarkedets femte frihed. I det omfang betalingen i fordringshaverens valuta er mulig, kan det derfor ikke gøres gældende, at en medlemsstat overtræder denne fællesskabsretlige bestemmelse ved — i form af en sikkerhedsstillelse over for valutamyndighederne — at indføre en hindring for forudbetaling af varer købt i udlandet og bestemt til indførsel. Derimod er der for så vidt angår handelskreditter ved traktatens artikel 67 og de direktiver, der er vedtaget til gennemførelsen heraf, sket en ubetinget frigivelse af »ydelse og tilbagebetaling af kort- og mellemfristede kreditter, der står i forbindelse med varehandelsforretninger . . ., i hvilke en valutaindlænding er parthaver« (bilag 1, liste A i første direktiv af 11. maj 1960, EFT 1959-1962, s. 47 suppleret og ændret ved andet direktiv af 18. december 1962, EFT 1963-1964, s. 5). Og da betalinger gennemført før varernes levering må bestemmes som ydelser af kredit, der står i forbindelse med en varehandelsforretning, foreligger der en overtrædelse af denne bestemmelse.

3. Det er Kommissionens opfattelse, at spørgsmålene om afgiftsordningen og om begrebet afgift med tilsvarende virkning som told ikke behøver nogen undersøgelse, idet kravet om en bankgaranti i og for sig udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion. Kommissionen foreslår derfor, at der gives Tribunale civile di Roma følgende svar:

— I sag 206/80:

»En ordning, hvorefter det er en betingelse for forudbetaling af johannesbrød til import fra Cypern, at der stilles sikkerhed eller bankgaranti, udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, der er forbudt i medfør af Rådets forordning nr. 827/68 af 28. juni 1968«.

— I sag 207/80:

»En national ordning, hvorefter det er en betingelse for forudbetaling af majs til import (1973) fra Argentina, at der stilles sikkerhed eller bankgaranti, udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, der er forbudt i medfør af Rådets forordning nr. 120/67 af 13. juni 1967«.

— I sag 209 og sag 210/80:

»En national ordning, hvorefter det er en betingelse for forudbetaling af en vare til import fra en anden medlemsstat, at der stilles sikkerhed eller bankgaranti, udgør en foran-

staltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion. En sådan ordning er desuden i strid med de fællesskabsretlige bestemmelser om frie kapitalbevægelser«.

III — Mundtlig forhandling

Sagsøgerne i hovedsagen, ved advokat Catalano, Rom, Den italienske Republiks regering, ved Ferri, som befuldmægtiget, Den franske Republiks regering, ved Carnelutti, som befuldmægtiget, der har henvist til sit i sag 95/81 afgivne indlæg, samt Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Marenco, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål i retsmødet den 27. januar 1982.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. marts 1982.

Præmisser

1 Ved fire kendelser af 14. juli 1980, indgået til Domstolen den 23. oktober 1980, har Tribunale Civile di Roma, første afdeling, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artiklerne 7, 9, 10, 13, 30, 36 og 106 i traktaten og af artiklerne 21, 13, 15 og 18 i Rådets forordning nr. 120/67 af 13. juni 1967 om den fælles markedsordning for korn (EFT 1967, s. 29). Da de to spørgsmål er ens udformet i de fire forelæggelseskendelser, har domstolen ved kendelse af 17. december 1980 besluttet at forene de fire sager med henblik på retsforhandlingerne og dommen.

2 De omtalte spørgsmål er blevet rejst under fire retssager mellem ministeriet for udenrigshandel og en række italienske virksomheder, der har indført landbrugsvarer; i sagerne 206 og 207/80 er der tale om varer hidrørende fra tredjelande, nemlig om henholdsvis johannesbrød fra Cypern og majs fra Argentina, og i sagerne 209 og 210/80 om varer, der allerede er bragt i fri omsætning i andre medlemsstater, henholdsvis kaffe fra Nederlandene og bomuldsmel fra Forbundsrepublikken Tyskland.

3 De fire sagsøgende virksomheder havde alle med henblik på forudbetaling af de pågældende varer i US$ og i overensstemmelse med de gældende ita-

lienske regler på tidspunktet for de begivenheder, der har givet anledning til hovedsagerne, anmodet om og opnået bankgaranti for den sikkerhed på 5 % af varebeløbet, der skulle stilles i forbindelse med enhver forudbetaling af varer til indførsel. Ifølge de nævnte regler fortabes denne (af importøren stillede eller af hans bank garanterede) sikkerhed til fordel for statskassen, såfremt det ikke godtgøres, at indførslen er gennemført inden udløbet af en ved ministeriel bekendtgørelse fastsat frist, som i de her foreliggende tilfælde var på 30 dage fra forudbetalingens dato.

4 I de fire hovedsager var de indførte varer ankommet til italiensk område inden udløbet af den i de dagældende italienske regler fastsatte 30 dages frist; varerne havde imidlertid — i det hele eller for en dels vedkommende — først kunnet overgå til fri omsætning efter udløbet af denne 30 dages frist. Ministeriet for udenrigshandel besluttede under henvisning til, at 30 dages fristen ikke var blevet overholdt, at inddrage de beløb, der var stillet som sikkerhed for de varemængder, der var blevet anmeldt til indførsel efter nævnte frists udløb.

5 Sagsøgerne i hovedsagen anlagde herefter sag mod ministeriet for udenrigshandel ved Tribunale civile di Roma med påstand om, at ministeriet tilpligtedes at tilbagebetale sikkerheden og frigive bankgarantierne. Sagsøgerne har til støtte for deres påstand anført, at de italienske regler skal fortolkes således, at sikkerheden kun fortabes, såfremt der forløber over 30 dage mellem forudbetalingen og varernes ankomst til italiensk område. Hvis disse regler derimod skal fortolkes således, at det er varens fortoldning, der skal være afsluttet inden 30 dage, må reglerne anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion, der for så vidt angår handelen inden for Fællesskabet er forbudt efter traktatens artikel 30 og i medfør af artikel 18 i Rådets forordning nr. 120/67 om den fælles markedsordning for korn, herunder majs, samt efter Rådets forordning nr. 827/68 af 28. juni 1968 for så vidt angår johannesbrød (EFT 1968 I, s. 201).

6 Tribunale Civile di Roma har på baggrund heraf stillet Domstolen nedenstående to spørgsmål:

»1. Er den i Italien gældende ordning som fastlagt ved lov nr. 1126 af 20. juli 1952, artiklerne 1, 3 og 4, ved nr. 476 af 6. juni 1956, som ændret ved lovdekret nr. 786 af 25. juli 1956, artikel 2, samt ved ministe-

rialdekret af 20. januar 1973, artikel 2, forenelig med fællesskabsretten jf. herved navnlig traktatens artikler 7, 30-36 og 106, samt artikel 21 i forordning nr. 120/67/EØF af 13. juni 1967, hvorefter medlemsstaterne er forpligtet til at tillade betalinger, som vedrører udveksling af varer, for hvilke fri bevægelighed er gennemført, i valutaen i den medlemsstat, hvor fordringshaveren bor, jf. endvidere artiklerne 9, 10, 13, 30-36 om frie varebevægelser i Fællesskabet? Skal denne ordning ikke i kraft af de hindringer, den lægger i vejen for den italienske importørs valg af det mest fordelagtige tidspunkt for fortoldning, anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som told, når ordningens regler fortolkes således, at myndighederne under henvisning til tidspunktet for varernes fortoldning og ikke for ankomsten til det nationale område kan inddrage den sikkerhed, der med henblik på erhvervelse af den valuta, som kræves til forudbetaling på grundlag af dokumenter, skal stilles af dem, der til Italien indfører varer, som er i fri omsætning i Fællesskabet, også selv om fristen for fortoldning i forhold til valutaudbetalingen er særdeles kort?

2. Er den i Italien gældende ordning som fastlagt ved lov nr. 1126 af 20. juli 1952, artiklerne 1, 3 og 4, ved lovdekret nr. 476 af 6. juni 1956 som ændret ved lov nr. 786 af 25. juli 1956, artikel 2, samt ved ministeriel dekret af 20. januar 1973, artikel 2, forenelig med fællesskabsretten, jf. herved navnlig traktatens artikler 7, 9, 10, 13, og 30-36 om frie varebevægelser samt artiklerne 13, 15 og 18 i forordning nr. 120/67/EØF af 13. juni 1967 med senere ændringer om den fælles markedsordning for korn og om importafgiftsordningen? Skal denne ordning ikke i kraft af de hindringer, den lægger i vejen for den italienske importørs valg af det også i relation til Fællesskabets importafgiftsordning gunstigste tidspunkt for fortoldning anses for en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion eller for en afgift med tilsvarende virkning som told, når ordningens regler fortolkes således, at myndighederne under henvisning til tidspunktet for varernes fortoldning og ikke for ankomsten til det nationale område kan inddrage den sikkerhed, der med henblik på erhvervelse af den valuta, som kræves til forudbetaling på grundlag af dokumenter, skal stilles af dem, der til Italien indfører varer, herunder

landbrugsprodukter, omfattet af importafgiftsordningen, også selv om fristen for fortoldning i forhold til valutaudbetalingen er særdeles kort?«

7 Ved besvarelsen af de spørgsmål, der er blevet stillet skal det afgøres, *dels* om de bestemmelser i fællesskabsretten, hvorefter foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative indførselsrestriktioner er forbudt mellem medlemsstaterne, samt de regler, der omhandler medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår betalinger i forbindelse med handel i Fællesskabet, skal fortolkes således, at de også finder anvendelse på et krav om sikkerhedsstillelse undergivet de ovenfor beskrevne regler i tilfælde af forudbetaling af varer til indførsel fra andre medlemsstater, og *dels* om artikel 18 i forordning nr. 120/67 samt artikel 2 i forordning nr. 827/68 skal fortolkes på tilsvarende vis for så vidt angår de af disse forordninger omfattede landbrugsvarer, som indføres til Fællesskabet fra tredjelande.

I — Vedrørende handelen inden for fællesskabet

8 De foranstaltninger, den nationale ret har fremdraget, har for så vidt angår den i det første spørgsmål omhandlede handel inden for Fællesskabet dannet grundlag for en traktatbrudssag, sag 95/81, som Kommissionen har anlagt i medfør af artikel 169 i EØF-traktaten.

9 Den retlige problemstilling i sag 95/81 svarer i alt væsentligt til problemstillingen i det første spørgsmål fra Tribunale Civile di Roma, idet det af sagens akter fremgår, at denne rets spørgsmål ikke alene vedrører de tilfælde, hvor national lovgivning bestemmer, at den sikkerhed, der er stillet i den ene eller den anden form, fortabes, når toldvæsenet i ankomsthavnen har tilbageholdt varerne i en vis tid, men også de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende risikerer at miste den sikkerhed, han har stillet, fordi der er forløbet mere end 30 dage mellem forudbetalingen og varernes ankomst til havnen.

10 Ved dom afsagt dags dato har Domstolen fastslået, at Den italienske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af artiklerne 30 og 36 i traktaten, ved at stille krav om, at alle importører, der indfører varer hidrørende fra de øvrige medlemsstater, skal stille sikkerhed eller bankgaranti på 5 % af varernes værdi, når disse skal betales forud, idet det herved

forudsættes, at ordet »forudbetaling« efter sin betydning omfatter ikke alene spekulationsprægede betalinger, men også sædvanlige, løbende betalinger i forbindelse med handelsforretninger inden for fællesskabet.

11 Da de foranstaltninger, Kommissionen har anfægtet, og de foranstaltninger, der er omtvistet i nærværende sag, er de samme, når bortses fra, at den frist, der var tale om i traktatbrudssagen var på 120 dage, mens den i nærværende sager kun var på 30 dage ifølge de regler, der var gældende, da disse sager blev anlagt, er det tilstrækkeligt at henvise til dommen i sag 95/81, af hvilken en udskrift er vedlagt nærværende dom. Da denne besvarelse indeholder alle de holdepunkter, der kræves for at træffe afgørelse i hovedsagen, er det ufornødent her at komme ind på fortolkningen af artiklerne 7, 9 og 13 i EØF-traktaten.

12 Når henses til præmisserne i nævnte dom, skal det første spørgsmål fra Tribunale Civile di Roma besvares således, at begrebet foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion, jf. traktatens artikel 30, skal forstås således, at denne bestemmelse også omfatter en national foranstaltning, hvorefter alle importører, der indfører varer hidrørende fra de øvrige medlemsstater, skal stille sikkerhed eller bankgaranti på 5 % af varernes værdi, når disse skal forudbetales, idet det herved er forudsat at ordet »forudbetaling« omfatter ikke blot spekulationsprægede betalinger, men også sædvanlige løbende betalinger i forbindelse med handelsforretninger inden for Fællesskabet. Det er i øvrigt herved uden betydning, hvilket tidspunkt forvaltningen i vedkommende medlemsstat lægger til grund som indførselstidspunktet.

II — Vedrørende handelen med tredjelande

13 For så vidt angår handelen med tredjelande, som den foreliggende rets andet spørgsmål drejer sig om, skal bemærkes, at det i Rådets forordning nr. 120/67, artikel 18, stk. 2, der findes i afsnit II »Regler for samhandelen med tredjelande«, og som finder anvendelse på handel med majs hidrørende fra Argentina, og i artikel 2 i Rådets forordning nr. 827/68, der finder anvendelse på handel med johannesbrød hidrørende fra Cypern, bl.a. hedder:

»2. Medmindre andet er bestemt i denne forordning og med forbehold af undtagelser vedtaget af Rådet ... er følgende forbudt i vareudvekslingen med tredjelande:

— opkrævning af enhver skat med tilsvarende virkning som told,

— anvendelse af kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning . . .

14 Af hovedsagens akter fremgår, at de omhandlede forbud ikke for så vidt angår de her foreliggende sager er fraveget ved bestemmelser i forordningerne eller ved bestemmelser vedtaget af Rådet.

15 Domstolen har tidligere haft lejlighed til at fortolke artiklerne 18 og 21 i forordning nr. 120/67 i dom af 10. oktober 1973 (sag 34/73, Variola, Sml., s. 981) og har heri fastslået, at »intet ... kan retfærdiggøre forskellige fortolkninger af begrebet« »afgift med tilsvarende virkning«, således som det forekommer på den ene side i artikel 9 og følgende artikler i traktaten og på den anden side i . . . artiklerne 18 og 21 i forordning nr. 120/67«.

16 Det samme gælder for udtrykket »foranstaltning med tilsvarende virkning« i henholdsvis artikel 30 i traktaten og i de ovenfor citerede artikler fra forordningerne nr. 120/67 og nr. 827/68.

17 Det andet spørgsmål skal følgelig besvares således, at begrebet foranstaltning med tilsvarende virkning har i relation til de af forordningerne nr. 120/67 og nr. 827/68 omfattede indførsler af varer hidrørende fra tredjelande samme betydning som i samhandelen mellem medlemsstater.

Sagens omkostninger

18 De udgifter, der er afholdt af den italienske regering, den franske regering og af Kommissionen, der har indgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres.

19 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Tribunale Civile di Roma ved kendelse af 14. juli 1980, for ret:

1. **Begrebet foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion, jf. traktatens artikel 30, skal forstås således, at denne bestemmelse også omfatter en national foranstaltning, hvorefter alle importører, der indfører varer hidrørende fra de øvrige medlemsstater, skal stille sikkerhed eller bankgaranti på 5 % af varernes værdi, når disse forudbetales, idet det herved er forudsat, at ordet »forudbetaling« omfatter ikke blot spekulationsprægede betalinger, men også sædvanlige løbende betalinger i forbindelse med handelsforretninger inden for Fællesskabet. Det er i øvrigt herved uden betydning, hvilket tidspunkt forvaltningen i vedkommende medlemsstat lægger til grund som indførselstidspunktet.**

2. **Begrebet foranstaltning med tilsvarende virkning har i relation til de af forordningerne nr. 120/67 og nr. 827/68 omfattede indførsler af varer hidrørende fra tredjelande samme betydning som i samhandelen mellem medlemsstater.**

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. juni 1982.

For justitssekretæren

J. A. Pompe

Assisterende justitssekretær

J. Mertens de Wilmars

Præsident